

Mörker och lera.

En vandring framåt i natten
Stigen är för mörk att bli sedd,
men jag vet vägen och går
bestämt
i den leriga uppförbacken.
Livet är fullt av leriga uppförsbackar
i mörker
Jag gråter över hjärtevännen
som alltid gått vägen med mig,
och nu är på annat håll,
så länge frånvarande
att det börjar kännas som
ett påhitt.
En gång inbillade jag mig att någon brydde sig
om mitt mörker
och mina leriga uppförsbackar
Någon som sträckte fram en hand
och följde med mig
utan att kunna göra något åt
varken leran
eller mörkret.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren nattfjaeril med Poeter.se id #14756 innehar upphovsrätten